

หัวใจก่อนหิน

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นวันนี้เป็นเช้าอันแสนน่าหงุดหงิด เนื่องจากการพักผ่อนอันน้อยนิดที่ต้องขึ้นเวรป่วยต่อเวรเช้า “โอ๊ยซี่เกียด” ทำได้เพียงตะโกนอยู่แต่ในห้องนอน ทำได้เพียงนอนกลิ้งไปกลิ้งมาจนนาฬิการ้องบอกเวลา “07.20 น.” จึงต้องรีบกระโดดออกจากที่นอนวิ่งไปที่เข้าห้องน้ำชำระร่างกายจนสะอาดแล้วจึงรีบไปให้ทันเซ็นชื่อก่อนเวลา 07.45 น. ไม่อย่างนั้นจะโดนอาจารย์พี่เลี้ยงขีดเส้นใต้ไม่ได้เซ็นชื่อซึ่งเป็นอย่างนี้ทุกวันจนเป็นกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของนิสิตฝึกงาน

เช้าในห้องฉุกเฉินอันแสนวุ่นวายทุกคนต่างมีหน้าที่ของตัวเองในการทำงานต่างคนต่างเดินไปเดินมาจนน่าเวียนหัว แล้วจู่ๆก็มีเสียงขับเคลื่อนของรถยนต์คันหนึ่งมาจอดบริเวณหน้าห้องฉุกเฉินด้วยความเร็วสูงด้วยความตกใจของคนในห้องฉุกเฉินก็เลยเดินออกไปดูเหตุการณ์ด้านนอก แล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้มันเป็นรถของคนไข้ พอคนไข้เปิดประตูออกมา ก็พบกับผู้หญิงวัยกลางคนที่ม่ีสภาพเหนื่อยอ่อนมือถือถุงที่ใช้รองอาเจียนของตัวเองอยู่และก็ต้องตกใจกับเสียงอะอะไ้วยวายของญาติคนไข้และเสียงร้องโอดโอยขอความช่วยเหลือด้วยความเจ็บปวดจากคนไข้หญิงคนนั้น “ปวดหัวๆๆๆ โอ๊ยๆๆ มาช่วยหน่อยปวดหัวจะตายแล้ว!!!” ด้วยการที่เราต้องทำงานเป็นระบบจึงจำเป็นต้องให้ญาติคนไข้ไปยื่นเรื่องทำบัตรประจำตัวคนไข้เพื่อจะได้ทราบข้อมูลของคนไข้ จึงทำให้ญาติไข้มีอาการไม่พอใจเท่าไรหรือนักเริ่มมีเสียงอะอะไ้วยวายมากขึ้น พนักงานเปลจึงรีบนำรถเข็นไปรับคนไข้แล้วรีบนำคนไข้เข้าห้องฉุกเฉินพร้อมกับญาติที่กำลังไม่พอใจ “รีบๆหน่อย!!!คนไข้จะตายอยู่แล้วเนี่ย ลีล่าอะไรกันนักกันน่าลีล่ากันอยู่นั้นแหละ!!!เสร็จแล้วก็รีบๆเอารถเข็นออกไปมันเกะกะ!!!” ทำให้คนไข้ยิ่งร้องโอดโอยเข้าไปอีก เมื่อเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีจึงตัดสินใจถอยออกห่างมีพยาบาลเวรวันนั้นเดินเข้าไปถามอาการคนไข้ “คุณคะเป็นอะไรมาคะ” ด้วยอารมณ์ไม่พอใจของญาติที่ไม่สู้ดีนักจึงพูดออกปากมาว่า “จะถามอะไร นักหนาผมไม่รู้หรอกก็ตรวจเอาเองสิคนไข้จะตายแล้วเนี่ย”

พยาบาล: มันจำเป็นต้องถามคะเพื่อการรักษา

ญาติ: อะไรนักหนา!!! ก็ตรวจเอาเองสิ!!! ดูเอาเอง!!!

พยาบาล: ถ้าไม่บอกจะรู้ได้อย่างไรคะว่าเป็นอะไร!!! มันมีผลต่อการรักษานะคะ ถ้าไม่บอกก็รักษาไม่ได้คะ!!! กรุณาเข้าใจด้วยนะคะ

คนไข้: โอ๊ยๆๆๆ ปวดหัวปวดไปหมดเลยลืมตาไม่ได้เลยมันจะอวกปวดหัวๆๆ

ญาติ: ก็ตรวจเอาสิ!! ทำไมต้องใช้อารมณ์กันด้วยเนี่ย!! โว๊ะ!!...

สถานการณ์ยิ่งตึงเครียดเข้าไปอีกหลายเท่า พนักงาน นิสิตฝึกงาน คนไข้ ต่างอยู่ในความเจ็บปวดต่างกันว่าจะเกิดขึ้นต่อไป จึงทำให้พยาบาลคนนั้นได้แต่เก็บอารมณ์ต่างๆไว้แคใจแล้วเดินจากไปโดยมีพยาบาลอีกคนเดินเข้ามาแทน

เมื่อคนไข้ได้รับการรักษาก็กลับไปด้วยอาการอ่อนเพลียและฤทธิ์ของยา ญาติคนไข้ก็ดูท่าทางอารมณ์จะเย็นลง พยาบาลจึงเดินไปบอกอาการและสิ่งที่คนไข้เป็นอยู่ซึ่งไม่ได้มีอะไรร้ายแรงอย่างที่ญาติคนไข้คิด จึงทำให้สถานการณ์กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง เวลาผ่านไปประมาณ 1 ชั่วโมงคนไข้มีอาการดีขึ้นแพทย์ประจำเวรจึงสั่งตรวจร่างกายอีกครั้ง เมื่อทุกอย่างปกติแพทย์ประจำเวรจึงตัดสินใจให้กลับบ้านได้ ขณะที่พนักงานเปลนำรถเข็นมานำคนไข้กลับบ้านแพทย์ประจำเวรจึงพูดขึ้นมาว่า “การที่พยาบาลหรือบุคลากรทางการแพทย์เคำถามอะไรที่เกี่ยวกับการรักษาก็ขอให้ตอบเค้าไปดีๆถ้าลุงไม่ตอบหรือใช้อารมณ์พูดกันก็จะไม่รู้เรื่องแบบนี้มันจะไม่ได้อะไรเลย มันมีผลต่อการรักษานะครับ ต่อไปถ้าพยาบาลเคำถามอะไรก็ขอให้ตอบนะลุง” แล้วแพทย์นายนั้นก็เดินออกจากห้องฉุกเฉินไป

จากประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้เรียนรู้ได้ว่าการทำงานในวิชาชีพเกี่ยวกับสุขภาพหรือชีวิตไม่ใช่แค่รักษาหรือหารายได้ แต่เป็นอาชีพที่ต้องพร้อมสำหรับการเผชิญหน้ากับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ความหดหู่ โศกเศร้า และกดดันกับทุกนาที่เป็นนาที่ตายของทุกๆชีวิตและพร้อมที่จะเสียสละ อดทน และทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อดูแลช่วยเหลือด้วยความเมตตาและความเต็มใจ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย แก่เฒ่าหรือเด็กน้อย พูดจาไม่ดีหรือว่าดี ทุกๆอย่างล้วนต้องทำมันด้วยหัวใจ.....